

JAMSESSION

Občasník Hudebního klubu v Orlové

4. číslo FANZINU

V březnu až květnu 2013 se podařilo udržet úroveň na poměrně slušné úrovni. Program sešlostí v uzavřené společnosti členů klubu se obohatil o hudební kvíz a promítání. Členem se stal Petr Dombrowski, orlovský folkový kytarista a zpěvák.

17. sešlost členů hudebního klubu byla zahájena poradou, na které si členové rozdělili z důvodu zlepšení fungování klubu jednotlivé funkce. Tím se očekává zefektivnění činnosti při organizování schůzek klubu. Zejména se dohodlo umožnit případným hostům maximální prostor pro svou produkci. Pak proběhl hudební kvíz o láhev vína zorganizovaný Romanem Holtzerem. Zpočátku byl výběr skladeb náročný a nedařilo se je uhodnout. Byly to vesměs známé melodie, ale na názvy si nikdo dlouho nemohl vzpomenout. Nejprve zabodovala pí Magda, ale zanedlouho se chytil i Mirek Křivda. Ke konci vyrovnal skóre Jarek Puhr. Při konečném rozstřelu vyhrál Mirek. Se svou výhrou se podělil se všemi zúčastněnými. Po hudební soutěži hráli střídavě Milan Mec a Roman Holtzer na „keybordy“. Nakonec si mnozí zazpívali za doprovodu Jaromíra Puhra na kytaru. Jarek hrál s takovým nasazením, až praskla struna. Část společnosti se jen nerada smířovala se závěrečnou a pokračovala taxíky do ROUTE 66.

18. sešlost začala netradičně promítáním starých fotografií z pozůstalosti Ing. Viléma Macury, kapelníka orlovské swingové kapely Wallero Combo. Wallero byla jeho přezdívka a Combo je název prvních čs. elektronických varhan, které kapela používala. Podle některých pamětníků znamenalo Combo malé hudební kombinované seskupení. Pak proběhla přednáška o koncertu Johna Mayalla a jeho hostů. Tento vynikající bluesman, v Anglii mu říkají "otec britského blues", vychoval nespočet hudebníků, kteří se později proslavili v rockových, bluesových a jazzových kapelách. Mezi jeho hosty na zmíněném koncertě byli Albert King, Bo Duddley, Mick Taylor, John McVie. Pak se ještě hovořilo o koncertu "THE ROLLING STONES ROCK AND ROLL CIRCUS. Koncert, který se konal 11. a 12. 12. 1968 s hosty, které si pozvali „Stouni“ - The Who, Jethro Tull, Marianne Faithfull. Na tomto koncertě zazněla vynikající skladba "Yer Blues" v podání Johna Lennona, Erica Claptona (Cream), Keith Richardse na basu (Rolling Stones), na bicí hrál Mitch Mitchell od Hendrixe a samotných The Rolling Stones. Za zamyšlení by stál samotný projekt děje v cirkuse (oblečení publika) a účinkování Yoko Ono. Hudebně byl koncert to nejlepší, co se tehdy mohlo v rockové hudbě předvést.

Při diskuzi se projevila diferenciací členů klubu k hudebnímu zaměření. Výběr tématu přednášky schválilo kolem 80% přítomných členů, zbývající členové si přijdou na své příště. Pak zahrál a zazpíval host Petr Dombrowski, účastník Orlovského špagátu, který se stal toho dne členem klubu. S Petrem si zazpívala Vendula Malcharová a Zoja Chramostová. Zlatým hřebem večera byl doprovod Daniela Baloga na sólovou kytaru k vystoupení Petra Dombrowského. Večer ukončilo „jamování“ Pavla Olšara, Luboše Mangela a Petra Dombrowského se zpěvem.

19. sešlost se konala 19. dubna. Tato číselná kombinace nejspíše prospěla celému večeru. Znovu vystoupila kapela Z budy, a to bylo v klubu již po páté. Vystoupení bylo přirozeně uvolněné. Bylo vidět, že kapele prostory a atmosféra klubu vyhovují. Sice někteří členové klubu se během některých okamžiků vzájemně bavili, ale u některých skladeb se absolutně soustředili na poslech. Byly i okamžiky, kdy nebylo možno se normálně bavit. Kapela předvedla výběr ze svého repertoáru, který obsahuje na 118 písní převážně rockového zaměření. V přestávce koncertu přečetl Tomáš Hendrych svou poslední báseň a poděkoval kapele k vydařenému zhudebňování jeho díla. Další přestávky využil Ing. Drastich k pozvání do restaurace Na Střelnici, kde je možnost hraní na špičkové aparatuře. Koncert byl naplánován od 19⁰⁰ do 23⁰⁰, ale v důsledku výborné atmosféry skončil až ráno po jedné hodině. Poslední hodiny vystoupení byly ve znamení „jamování“, kdy si s kapelou zahrál opět Petr Dombrowski a Daniel Balog, na basu to zkusil Roman Holtzer a zazpívala si Zoja Chramostová a pí Blanka.

Jubilejní 20. sešlost proběhla do 22⁰⁰ za přítomnosti osmi členů klubu v komorním duchu. V hraní na „keybord“ se střídal Milan Mec s Romanem Holtzerem. Znovu zpívala Zoja Chramostová a tentokrát bez své kytary zazpíval Petr Dombrowski. Hrály se známé světové evergreeny. Po 22 hodině zazpíval náhodný host p. Marián Veselý píseň „Až mě andělé zavolají“ a pak se začalo „jamovat“. Klub byl ukončen kolem 2. hodiny ráno za přítomnosti nejvytrvalejších členů. Malá účast byla převážně zapříčiněna jarní únavou a tím vzniklých zdravotních potíží starších členů klubu. Ti mladší vyrazili do přírody, např. Jarek Puhr jel do Tater sjet řeku Belou na „lodi“.

Přehled proběhlých schůzek a hostů klubu :

- 17. klub 23. března - po organizační poradě proběhl hudební kvíz, pak hrál M. Mec na klávesy a J.Puhr na kytaru doprovázel společnost
- 18. klub 5. dubna - přednáška o rockových kapelách 60. let 20. století, pak hrál host Petr Dombrowski a zpívala Vendula se Zojou
- 19. klub 19. dubna - hrála kapela Z budy, pak volné „jamování“ (Dombrowski, Balog, Holtzer), zpívala Zoja.
- 20. klub 3. května – na své „keybordy“ hráli Milan Mec a Roman Holtzer, zpívala Zoja Chramostová, Petr Dombrowski.

VZPOMÍNKA

Letos 8. dubna uplynulo 20 let ode dne, kdy zemřel **pan Ing. Vilém MACURA**, vynikající muzikant a kapelník. Na jeho kapelu Wallero Combo nelze nezpomenout.

20 LET
ORLOVSKÉ HUDEBNÍ SKUPINY
DUO CLASSIC
JIŘÍ SÝKORA & PAVEL URBÁNEK

THE QUARRY MEN/THE QUARRYMEN

V loňském roce uběhlo 50 let od vydání prvního singlu The Beatles "Love Me Do // P.S. I Love You". O tomto slavném výročí, které započalo celosvětové tažení The Beatles jsme se zmínili i v prvním čísle fanzinu Jamsession. V současnosti je tvorba The Beatles nezpochybnitelnou součástí světového kulturního dědictví. Historie, stejně jako nahrávky The Beatles, jsou zmapovány do všech podrobností. Málo se však ví o období před vznikem The Beatles. Klíčovou roli v předbeatlovském období sehrála skifflová (1) skupina The Quarry Men (také se uvádí jako The Quarrymen). Skupinu založil roku 1956 v Liverpoolu John Lennon, původně jako The Blackjacks, ale před prvním veřejným vystoupením mění název na The Quarry Men. Inspirací pro název skupiny se stalo gymnázium Quarry Bank High School. Ve skupině se střídala řada místních hudebníků jako Eric Griffiths, Pete Shotton, Bill Smith, Ivan Vaughan, Nigel Walley, Ken Brown, Colin Hanton, Len Garry, Rod Davis, John Duff Lowe. Dne 7. 7. 1957 nastupuje do skupiny Paul McCartney a 6.2.1958 George Harrison (dříve The Rebels). V počátečním období vystupují Lennon a McCartney také ve dvojici pod názvem The Nerk Twins.

S probíhajícími změnami v obsazení se mění i název skupiny, nejdříve na Johnny And The Moondogs (1958), The Rainbows (1959), Long John And The Silver Beetles (1959) až s příchodem Stuarta Sutcliffea (2) se ustaluje název na The Beatles (4). Z počátečního období The Quarry Men se dochovala jediná 78 otáčková, šelaková deska "That'll Be The Day" z repertoáru Buddy Hollyho na straně A, na straně B je "In Spite Of All The Danger", která je prvním songem, který složil Paul McCartney. Desku nahrál Percy Phillips ve svém Sound Recording Services studiu dne 12. 7. 1958. Etiketa je žlutá, bez čísla a je popsaná rukou. Tento jediný exemplář je ve vlastnictví Paula McCartneyho.

Je to nejdražší britská gramofonová deska. Všechni sběrateli respektovaný ceník desek "Rare Record Price Guide", který pravidelně vydává časopis Record Collector, uvádí orientační cenu 100.000 liber! V roce 1981 vydal Parlophone Records repliku ve dvou verzích jako 78 ot. a 45 ot. Obě verze mají náklad 25 ks, a i jejich cena je vysoká, odhaduje se na 10.000 liber!. Na nahrávce vystupují: Lennon (zpěv), Harrison, Lennon a McCartney (kytary), John Lowe (piano) a Collin Hanton (bicí). Oficiálně obě skladby vyšly až v roce 1995 na třialbovém kompletu "The Beatles:Anthology 1" (Apple PCSP 727).

Pro opětovné používání názvu The Quarrymen se rozhodli v roce 1990 John Duff Lowe, Len Garry a Rod Davis. V tomto obsazení vydávají v roce 1994 první album "Open For Engagements". Na albu se také podílí Sutton a Griffiths. V roce 1997, kdy uběhlo 40. let od prvního koncertu The Quarry Men ve Woolton Village Fete, se pět původních členů, Pete Shotton, Rod Davis, Len Garry, Eddie Griffiths a Colin Hanton, skupinu reaktivovat. V tomto obsazení skupina absolvuje řadu turné ve Velké Británii, USA, Německu, Japonsku, ale také v Rusku nebo na Kubě. V repertoáru se prolínají skladby jak skifflové, rock and roll a z počátečního rockového období. Roku 2005 umírá Griffiths a Shotton je nucen zanechat hraní pro špatný zdravotní stav, skupina pokračuje jako trio. V srpnu a říjnu 2010, v době nedožitých narozenin Johna Lennona, pořádá skupina turné po Spojených státech. Jeden z koncertů pořádá Amnesty International v New Yorku dne 9.10.2010, je to den, kdy by Lennon oslavoval sedmdesáté narozeniny.

DISKOGRAFIE :

1. OPEN FOR ENGAGEMENTS [Griffin Music GCD 556 2 (CD 1994)]
Dizzy Miss Lizzy / History / Thumbin' A Ride / Come Go With Me / In The Right Place / Twenty Flight Rock / John Winston / Shinto / Misty Eyes / Tryin' To Get To You / Mean Woman Blues / Tanya / That'll Be The Day / The Cycle Song / A Life Of Sleep
2. GET BACK-TOGETHER [(Phantom Rec. ??? (CD 1997)]
Mean Woman Blues (Claude Demetrius) / Midnight Special (traditional) / Blue Moon Of Kentucky (Bill Monroe) / I Forgot To Remember To Forget (Stan Kesler/Charlie Feathers) / Whole Lotta Shakin' Goin' On (Jerry Lee Lewis) / Pick A Bale Of Citron (traditional) / That's All Right Mama (Arthur "Big Boy" Crudup) / Blue Suede Shoes (Carl Perkins) / When The Sun Goes Down (Leroy Carr) / Don't Be Cruel (Otis Blackwell) / You're Right, I'm Left, She's Gone (Jerry Lee Lewis) / Be Bop-A-Lula (Tex Davis /Gene Vincent) / Have I Told You Lately That I Love You? (Scotty Wiseman) / Twenty Flight Rock (Eddie Cochran) / Lost John (traditional)
3. SONGS WE REMEMBER [(Sony-BMG 828766298123 (CD 2004/2003 v Japonsku)]
Maggie May / I'm Left, You're Right, She's Gone / Twenty Flight Rock / Down By The Riverside / Come Go With Me / Mean Woman Blues / Puttin' On The Style / That'll Be The Day / Baby Let's Play House / Memphis Tennessee / In Spite Of All The Danger / All Shook Up / Rock Island Line / Blue Suede Shoes / In My Life

DOPLŇKY :

(1.) SKIFFLE

Hudební styl v populární hudbě, který je akustickou směsicí jazzu, folku, country, swingu a rock and rollu s dominantním postavením akustické kytary, banja, valchy, kazoo (hřeben obalený papírem) a dalších netypických hudebních nástrojů. Nejvýznamnějším představitelem britského skiffle byl Lonnie Donegan. Ve skifflových skupinách hrála většina, později slavných jazzových, rockových nebo folkových hudebníků.

(2.) STUART (FERGUSON VICTOR) SUTCLIFFE

Všestranně nadaný umělec, původní hráč na basovou kytaru v The Beatles. Autor názvu (The Silver) Beatles. Po několika týdnech na popud Johna Lennona se název ustaluje na The Beatles. Narodil se 23. 6. 1940 v Edinburhu a

zemřel 10. 4. 1962 v Hamburku. Jako příčina úmrtí se uvádí kapilární krvácení do mozku. Několik týdnů před smrtí trpěl silnými bolestmi hlavy a občasnou slepotou. Dodnes není jasné, co krvácení způsobilo. Tradují se tři verze. Podle první to byl následek zranění, které utrpěl při rvačce v klubu Grosvenor, který byl vyhlášený násilnickými návštěvníky. Druhá verze poukazuje na zranění hlavy, jehož příčinou byl pád se schodů během návštěvy u přítelkyně. Poslední verze, která se objevila teprve nedávno, tvrdí, že zranění hlavy mu ve rvačce způsobil John Lennon.

(3.) JOHNNY GENTLE

Na konci 50. let poměrně známý rock and rollový zpěvák. Pro gramofonovou firmu Philips Records natočil v období 1959-1961 5 SP a jednu EP desku bez většího komerčního ohlasu. V květnu 1960 mu na skotském turné dělají předkapelu The Beatles.

Philips PB 908	Wendy // Boys And Girls	78/45 ot.	1959
Philips PB 945	Milk From The Coconut // Like The Way	78/45 ot.	1959
Philips BBE 12345	THE GENTLE TOUCH	7"EP	1969
Philips PB 988	Darlin' Wont You Wait//This Friendly World	7"SP	1960
Philips PB 1069	After My Laughter Came Tears // Sonja	7"SP	1960
Philips PB 1142	Pick A Star // Darlin'	7"SP	1961

(4.) THE BEATLES : 1960 - 1962 v datech

- leden 1960 - přichází Stuart Sutcliffe. Změna názvu na The Silver Beetles.
- 5.05.1960 - nastupuje bubeník Thomas Moore.
- 20.05.1960 - začátek čtrnáctidenního turné po Skotsku jako předkapela zpěváka Johnny Gentla (3) s Thomasem Moorem za bicími.
- 27.05.1960 - první zmínka o The Silver Beetles v místním plátku Hoylake News And Adventiser.
- 11.06.1960 - první novinová zmínka v Birkenhead News o The Beatles.
- 15.06.1960 - v Liverpoolském Wyvern Social Clubu s The Beatles bubnuje Johnny Hutchinson.
- 18. a 23.6. 60- vystoupení v klubu Grosvenor Ballroom (ještě 2. 7. 1960).
- 12.08.1960 - nabídka kontraktu v Hamburku od Allana Williamse.
- 16.08.1960 - odjez na první angažmá do Hamburku v klubu Indra s bubeníkem Pete Bestem.
- 17.08.1960 - podpis kontraktu na dva měsíce hraní za 30 marek za den. V klubu Indra odehrají celkem 48 večerů.
- 4.10.1960 - se kapela stěhuje do Kaiser Keller klubu se smlouvou na dalších 58 večerů. Na pódiu se střídají s další liverpoolskou kapelou Rory Storm And The Hurricanes (5), kde bubnuje Ringo Starr (6).
- 15.10.1960 - Alan Williams pronajímá malé amatérské studio, ve kterém natáčí Lennon, McCartney, Harrison spolu s bubeníkem od Roryho Storma Ringo Starrem a basistou Walterem Eymonden desku se skladbami "Fever//Summertime". Z osmi vylišovaných kusů nevalné kvality se dochoval jeden, ale není známý jeho majitel.
- 16.10.1960 - prodloužení smlouvy až do konce roku.
- 30.10.1960 - ústní dohoda s majitelem Top Ten Clubu na sérii vystupování v dubnu příštího roku.
- 29.10.1960 - po obvinění, že zapálili kino, se domů vrací Best a McCartney.
- 21.11.1960 - vyhoštění Harrisona pro nízký věk.
- 10.12.1960 - odjíždí i Lennon, v Německu zůstává jen Sutcliffe se svou novou přítelkyní Astrid, která mimo mnoha zdařilých fotografií The Beatles je tvůrcem účesu s typicky sčesanými a zastříženými vlasy do čela.
- 15.12.1960 - po traumatu z hamburského turné se opět The Beatles scházejí.
- 27.12.1960 - první vystoupení po návratu z Německa v Town Hall Ballroom. Poprvé zde dochází k neskutečné tlačenci děvčat pop pódiem, na světě je jev, pro který se začne používat termín "beatlemania".
- leden 1961 - na čtyřech koncertech zastupuje Sutcliffea Chase Newbury.
- přelom 60/61- vystupování v klubu Cashbash, který vlastní Bestova matka.
- 9.02.1961 - první vystoupení v klubu Cavern, kde byl majitelem Ray McFall. V klubu Cavern The Beatles odehráli do února 1962 celkem 292 koncertů. Koncem března podruhé odjíždějí ho Hamburku.
- 1.04.1961 - první vystoupení v Top Ten klubu, kde se střídají s Tony Sheridanem, který si The Beatles velice oblíbil a pozval je jako svou doprovodnou skupinu k natočení několika singlů pro firmu Polydor.
- 1.01.1962 - po seznámení s The Beatles domluvil Epstein nahrávání v tehdy velké a již zavedené gramofonové firmě Decca Records. Byly nahrány tři skladby "The Sheik Of Araby", "Red Sails In The Sunset" a "Like Dreamers Do" s tvrzením majitelů Deccy, že snímky jsou skvělé kvality. Po dlouhém očekávání přišlo z Deccy zamítnutí nahrávek s odůvodněním, že "kytarové skupiny nemají budoucnost". Stejným způsobem odmítli nahrávky i v dalších velkých firmách Phillips, Columbia a PYE.
- 24.01.1962 - podepsal smlouvu s The Beatles Brian Epstein a stává se manažerem s 25% ze všech honorářů skupiny.
- 13.02.1962 - první schůzka s producentem EMI George Martinem
- 7.03.1962 - Epstein objednal pro skupinu perfektně padnoucí tvídové obleky bez límce, k tomu bílé košile, černé kravaty a střevíce. Je to moment, kdy z drsně vypadajících a chovajících divochů se stávají slušní a uhlazení chlapi.
- 10.04.1962 - umírá Stuart Sutcliffe
- 9.05.1962 - druhé setkání Epsteina s Martinem. Výsledkem bylo pozvání do studia na Abbey Road na 6. 6. 1962.
- 18.05.1962 - nechal Martin v právním oddělení vypracovat smlouvu s The Beatles.
- 25.05.1962 - odeslání smlouvy poštou Brianu Epsteinovi.
- 25.05.1962 - pro onemocnění Besta si zabubnoval s The Beatles Ringo Starr.
- 5.06.1962 - podpis smlouvy s EMI Parlophone.
- 6.06.1962 - je středa, skupina přijíždí do studia EMI. Během dvou hodin se natočí čtyři skladby: Besame Mucho-Love Me Do-Ask Me Why-P.S. I Love You. Ve stejný den EMI požaduje vyměnit bubeníka Peta Besta. Za bící usedá bez váhání Ringo Starr.
- 16.06.1962 - po projevovaných nesouhlasech fanoušků a váhání z přijetí je na samostatném jednání sděleno Bestovi rozhodnutí o

vyhazovu.

- 18.08.1962 - Ringo Starr se stává oficiálně plnohodnotným členem The Beatles.
- 23.08.1962 - svatba Johna Lennova s Cynthií Powell.
- 4.09.1962 - návrat do studia EMI ve večerních hodinách, během kterých nahráli "Love Me Do" a "P.S. I Love You".
- 11.09.1962 - nahrána definitivní podoba "P.S. I Love You", Ringo však byl nahrazen studiovým bubeníkem Andy Whitem a zůstaly na něho jen rumba-koule. Ten den se ještě nahrávala skladba "Please Please Me". Existuje 18 verzí, ve kterých se různě střídá Ringo s Whitem. Pro sběratele je v tom podnes velký zmatek.
- 2.10.1962 - The Beatles podepisují s Epsteinem novou, pětiletou smlouvu.
- 5.10.1962 - vychází Love Me Do // P.S. I Love You.
- 12.10.1962 - dva koncerty v New Brighton Tower spolu s Little Richardem.
- 26.11.1962 - nahrávání druhého singlu Please Please Me // Ask Me Why.
- 17.12.1962 - v posledních dnech roku The Beatles vystupují potřetí v Hamburku ve známém Star Clubu. Během koncertu byl pořízen amatérský, málo kvalitní záznam na magnetofon. Skladby na dvojalbu vydala oficiálně v roce 1977 německá firma Bellaphone.

(5.) RORY STORM (AND THE HURRICANES)

Britský hudebník a zpěvák (7. 1. 1938 - 28. 9. 1972) vlastním jménem Alan Calwell. Na konci 50. let minulého století, spolu s The Hurricanes jsou nejznámější skupinou v Liverpoolu. Proslaveni jsou také tím, že tehdy, spolu s méně slavnými The Beatles, vystupují v Hamburku a Ringo Starr byl jejich bubeníkem. Záhadou je společná smrt s matkou po aplikaci injekce, kterou Storm vlastnoručně namíchal. Rory Storm a Hurricanes vydali pouze dva singly :

Dr.Feelgood // I Can Tell (Oriole CB 1858, 1963)

America // Since You Broke My Heart (Parlophone R 5197, 1964)

Producentem druhého singlu byl Brian Epstein. Po rozpadu v roce 1967 přechází někteří členové do bluesových Keef Hartley Band a k Paddy, Klaus And Gibson. Storm se po rozpadu Hurricanes živí jako disc jockey, jako instruktor vodního lyžování, střídavě žije v Jersey a holandském Amsterdamu.

(6.) RINGO STARR, narozen 7. 7. 1940, vlastním jménem Richard Starkey.

V roce 1957 začíná vystupovat s The Eddie Clayton Skiffle Group a od roku 1959 bubnuje v Rory Storm And The Hurricanes. Od srpna 1962 člen The Beatles, kde vystřídal Peta Besta.

The Quarry Men SP (později Beatles)

A – „That'll Be The Day”
Buddy Holly

B – „In Spite Of All The Danger”
Paul McCartney

Sound Recording Services studio 12.7.1958

The Quarry Men 1

The Quarry Men 2

The Quarry Men In Rosebery Street

THE BEATLES : PLEASE PLEASE ME

V loňském roce uběhlo 50 let od vydání prvního singlu The Beatles Love Me Do//P.S. I Love You. Letos v březnu uběhlo 50 let od vydání prvního alba Please Please Me. 22. března 1963 vyšla nejdříve monofonní verze alba a 26. dubna 1963 verze stereofonní. Všechny skladby a jedna navíc "Hold Me Tight" byly nahrány během čtrnácti hodinové session dne 11. února 1963 ve studiu EMI House se sídlem na Manchester Square v Londýně. Na schodišti stejného místa byli The Beatles vyfoceni. Fotografie vytvořila základ pro obal alba. Firma Parlophone vydala LP v řadě vydání, které se od sebe liší různými odchytkami, ale to je spíše vděčným předmětem sběratelského zájmu.

Zajímavé je, že doba vydání je počátkem velké invaze The Beatles do USA, ale album zde samostatně nevyšlo.

Album se stejnými skladbami i jejich pořadím je polovinou dvojalbum "The Beatles Vs The Four Seasons", které v roce 1964 vydala Vee Jay Records (DX 30 mono/DX 30 stereo). Skladby vyšly rovněž postupně o rok později na LP "Introducing... The Beatles" (Vee Jay VJLP/VJSR 1062) a v roce 1965 na albu "The Early Beatles" (Capitol T/ST 2309.) Raritou je společné album s v Británii populárním zpěvákem Frankem Ifieldem "Englands Greatest Recording Stars On Stage" (Vee Jay VJLP/VJSR 1085), na kterém jsou The Beatles zastoupeni střídavě skladbami Please Please Me, From Me To You, Ask Me Why a Thank You Girl.

PLEASE PLEASE ME

UK Parlophone PMC 1201 mono 22. 03. 1963

č. matrice pro mono verzi : A. XEX-421
B. XEX-422

UK Parlophone PCS 3042 stereo 26. 04. 1963

č. matrice pro stereo verzi : A. YEX 94-1
B. YEX 95-1

Please Please Me - label

A.
I Saw Her Standing There (Lennon, McCartney) (2:54)
Misery (Lennon, McCartney) (1:49)
Anna (Go To Him)(Arthur Alexander) (2:57)
Chains (Gerry Goffin/Carole King) (2:26)
Boys (Luther Dixon, Wes Farrell) (2:27)
Ask Me Why (Lennon, McCartney) (2:26)
Please Please Me (Lennon McCartney) (2:03)

B.
Love Me Do (Lennon, Mc Cartney) (2:23)
P.S. I Love You (Lennon, McCartney) (2:04)
Baby It's You (David, Williams, Bacharach) (2:40)
Do You Want To Know A Secret (Lennon, McCartney) (1:59)
A Taste Of Honey (Bobby Scott, Ric Marlow) (2:03)
There's A Place (Lennon, Mc Cartney) (1:51)
Twist And Shout (P. Medley, B. Russell) (2:37)

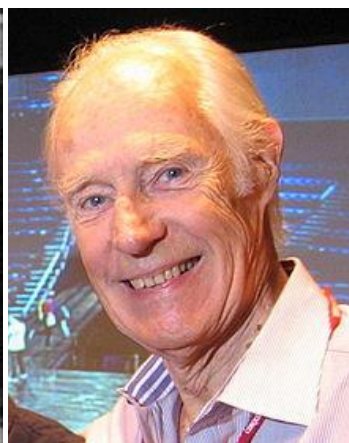
Please Please Me - obal

Obsazení : John Lennon (kytara, vokál)
George Harrison (kytara, vokál)
Paul McCartney (bas. kytara, vokál)
Ringo Starr (bicí)

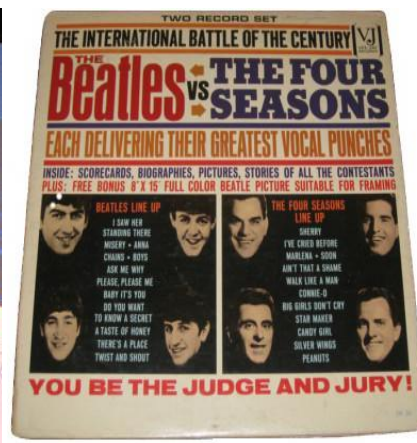
George Martin producent
Angus McBean autor fota obalu
Tony Barrow autor textu na obalu

The Beatles a George Martin ve studiu

Sir George Henry Martin

The Beatles Vs The Four Seasons

Zdroje: internet, archiv autora, Wojciech Zajac „The Beatles 1962-1992“, diskografie autor. Zdeněk RADA

HUDEBNÍ NÁSTROJE ROCKOVÝCH KAPEL

Jolana Combo 1

8. prosince 2006 v 20:19 | Najvrtson | [Muzeum - nástroje](#)

Jolana Combo 1 (1966)

Jak je patrné z prospektu, elektronické klávesové nástroje byly vyráběny i pod značkou Jolana, známou spíše díky elektrofonickým kytarám. Není ale příliš divu, všichni výrobci hudebních nástrojů byli sdruženi pod národním podnikem ČS hudební nástroje, přesuny výroby a použití různých značek na různých nástrojích nebyly nijak neobvyklé.

Varhany Jolana Combo jsou umístěny v dřevěné skříně se šroubovacími nohama, klaviatura má rozsah 49 tónů (c-c) a k nástroji bylo možno také připojit pedál s rozsahem 13 tónů (c-c).

Pro manuál byly k dispozici tři stopové výšky (16', 8' a 4'), pro pedál dvě (16' a 8'). Tóny nejvyšší oktávy generuje 12 LC oscilátorů, tóny nižších oktáv vytvářejí děliče frekvence. Pomocí spínačů lze ovládat tremolo označené jako vibrato, "mandolinové tremolo", perkusi a pružinový dozvuk. Otočné potenciometry řídí hlasitost pedálu, basy a výšky manuálu a intenzitu dozvuku. Varhany Combo 1 váží 23 kg.

(Technický popis byl převzat z knihy Elektrofony II s laskavým svolením autora Milana Guštaru).

Za zaslání prospektu děkuji panu Vladimíru Žákovi, který je webmasterem stránek o ČS. elektrofonických kytarách Jolana.

Za zaslání fotografií děkuji p. Milanu Guštarovi, autoru knih Elektrofony I a II.

Elektronické celotranzistorové varhany

The Electronic Wholetransistorid Organ

Elektronische volltransistorische Orgeln

JOLANA model COMBO 1

Technické údaje:
Váha nástroje 23 kg
Osazení s použitím 124 tranzistorů
a 25 diod
Napětí 220/120 V
Výstupní signál 300 (100 m) V
Konstantní ladění A 440 Hz
1 manuál v rozsahu 4 oktáv - 49 kláves
Tónový rozsah 5 oktáv, rejstříky 2×16',
4×8' a 2×4'
Basový pedál v rozsahu 1 oktávy -
13 kláves
Tónový rozsah 2 oktávy, rejstříky 1×16'
a 1×8' dlouhá i krátká fotodiódová
percuse

Otočné přepínače:
a) přepínání zvuku pedálu
b) přepínání dvou rychlostí vibrátu
a mandolinového tremola
c) volba vibrátoru do jednotlivých stop
d) percuse pro jednotlivé stopy
e) dozvuk rovný nebo s vibrátorem

Otočné regulátory:
a) síla zvuku pedálu
b) nastavení hloubek manuálu
c) nastavení výšek manuálu
d) délka dozvuku

Komentář: dušan 6. března 2007 v 8:13

Jo tak na tenhle si vzpomínám - byl to první nástroj, co jsem si koupil od nějakého starého pána. Na to, jaký je to dědeček lze pomocí rejstříků udělat docela solidní spektrum zvuků. Měl tuším 12 generátorů a doplněných děličkami. Každý se ladil zvlášť. Velmi pěkně zněl pružinový reverb. Jak se na to hrálo už si nevzpomínám. Jinak byl v barvě světlého dřeva. Šroubovací nohy nedržely a viklaly se :) Obludně veliký kufr snad vydržel přejetí autem.

Více na czechkeys.blog.cz/0612/jolana-combo-1

Jolana Combo 2, 2K, Combo H (1968)

8. prosince 2006 v 20:49 | Martin Havel | [Muzeum - nástroje](#)

Dalším klávesovým elektronickým nástrojem se značkou Jolana byl typ Combo 2, dvoumanuálové tranzistorové "spinet" varhany s oktávou pedálů. Od roku 1968 dostaly ke jménu přídomek K, neboť nově byly osazeny křemíkovými tranzistory. Později (patrně po roce 1971) se jejich výroba zřejmě přesunula do závodu Harmonika Hořovice a označení se změnilo na Combo 2H. Patrně dostaly i jméno Delicia.

Nástroj produkuje typický, jak se dnes říká "vintage" zvuk známý z popu a rocku šedesátých až osmdesátých let. Má řadu negativních vlastností samozřejmých vzhledem ke koncepci nástroje a ovlivněných též naší tehdejší součástkovou základnou a její dostupností. ... Byl bych nerad, aby si případný čtenář myslel, že jsem zhýčkaný moderní technikou, nic mi není vhod a jen kritizuji. ... Jelikož se o tyto nástroje zajímám, líbí se mi a víc jak hře rozumím jejich vnitřností a funkci. ...

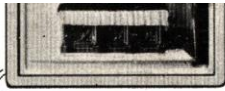
Za zaslání dobového prospektu děkuji panu Vladimíru Žákovi, webmasterovi skvělých stránek o historii ČS. elfo kytar Jolana. Fotografie mi poslal p. Josef Pitela.

Vybráno z internetových stránek czechkeys.blog.cz/0612/jolana-combo-2-a-2-k.

-sdur-

Malá hudební historie Orlové

Vivant music! - ae!
omnium instrumentorum
Oltář sv. Barbory.

POZDRAV Z ORLOVÉ

19^{20.} XI. 07. P. Benedikt

Výšeč pohlednice orlovského kostela s hudebním pozdravem pátera Benedikta z roku 1907

V tomto díle se budeme věnovat kostelnímu zpěvu. V evangelickém kostele měli varhany pravděpodobně od samého počátku postavení kostela v roce 1860, nebo krátce potom. Nové varhany si evangelíci pořídili ve 20. letech 20. století nedlouho po katolících. Jsou menší, úměrně velikosti evangelického kostela. Sbor církve českokobratrské varhany nemá vůbec a při bohoslužbách se zpívá za doprovodu hudebních nástrojů. Tím se jejich pěvecký sbor vypracoval na samý vrchol a dnes doprovází při vystoupeních zpěváka Martina Chodúra. V katolickém kostele byl a je pěvecký sbor na velmi slušné úrovni díky vynikajícím sbormistrům. Jak vypadal zpěv ve starém kostele z roku 1466, nemáme zpráv kromě záznamu o nákupu hudebních nástrojů v roce 1865. Nový impuls však nastal s postavením nového kostela v roce 1906, o čemž svědčí výšeč pohlednice v úvodu. Podle mého otce měl P. Benedikt sytý baryton a zřejmě po stabilizaci pěveckého sboru a příchodu vynikajícího varhaníka Valentina Bobáka (1901-1935) z Moravy (otec Jana - lékaře a Bohumíra – bývalý starosta Orlové) odešel nazpět do Prahy, kde pak působil v chóru Katedrály sv. Víta.

Inventurní zápis vybavení a stavu kostela z roku 1708 v době katolické protireformace psaný latinsky se také zmiňuje o neutěšených poměrech orlovské farnosti. Opat Gaudenc Lipnicki OSB. mimo jiné píše: „Pro větší vzdálenost farní budovy je někdy za časů povodně přístup ke kostelu nemožný, a poněvadž se fara nalézá při veřejné silnici a nedaleko hostince, kde se hlučí, křičí a hudba stále provozuje, nemají duchovní často ani v noci klidu.“ Hospodou se myslí stará klášterní krčma uváděna v držbě orlovského kláštera již roku 1268. Po zrušení kláštera přešla do majetku panů Bloudovských, kterými byla pronajímána a od toho název „Arenda“. Jakou měla tehdy krčma provozní dobu, nevíme, ale určitě evangelické vrchnosti nevadilo, když převážně evangeličtí poddaní nenechali katolického kněze vyspat. Orlovský zámek ještě nestál.

V hospodě se určitě zpívalo „po našymu“, čili slezským nářečím. V roce 1739 přichází do Orlové kněz Otmar Bořek OSB, první benediktin z Čech, a v kostele se pravděpodobně začalo zpívat „moravsky“. V důsledku rozvoje hornictví přibývalo věřících, až v roce 1864 byl orlovskému faráři přidělen kaplan. Bohoslužby byly slouženy latinsky, jen kázání, modlitby a zpěv byly v národních jazycích. Polské bohoslužby byly v orlovském katolickém kostele zavedeny přes tuhý odpor faráře Gerarda Pospíšila až v roce 1904. Od poloviny 19. století na zakládaných šachtách brzy začaly vznikat dechové kapely.

V 1. díle Kroniky Lazů založené 2. března 1922 je záznam vzpomínky občanů na události z dob, kdy se kroniky nevedly. Je tam úvaha o vzniku polské národnosti mezi místními lidmi (ne přistěhovalými), která udává, že evangelíci přijali polštinu jako liturgickou řeč, která byla protiváhou latině u katolíků. Cizí řeč, ale srozumitelná pro zdejší slezský lid, dodala bohoslužbě vážnosti. Skutečností však je, že polštinu zavedl 11. března 1866 evangelický kněz v Těšíně Dr. Ott z Varšavy, jenž odstranil dosud používaný moravský zpěv při bohoslužbách z Třanovského kancionálu v evan. kostelích. Zápis v kronice dále pokračuje: „Starý Chobot (z Lazů č.p. 21) přestal zpívat v evangelickém kostele popoštěným Poláky“. Prof. Alois Adamus ve své knize „Z dějin Orlové“ píše: „Nebýti náboženských rozdílů mezi farníky a českých farářů, nebylo by snad bývalo v Orlové české školy a nebylo by ani moravského lidu v Orlové ... Co evangelík v Orlové, to Polák, co katolík, to skoro vždy Moravec...“.

Dříve se zpívalo z paměti, neboť lidé nebyli tak sečtělí, pokud vůbec uměli číst. Až v 2. polovině 19. století se v Orlové začaly objevovat zpěvníky, z nichž se některé v rodinách dochovaly do dnešních dnů. Nejstarší je rukopisný kancionál orlovského rektora Jana Wytrzense „Písň Bohu na Čest a na Chvále a Swatým na Wyslaweni“, uložený v těšinském muzeu. Wytrzens zemřel v roce 1854. Jeho syn, prof. Jan Wytrzens, byl kustodem Šeršíkova muzea v Polském Těšíně.

Kancionál (z latinského *cantio* – píseň) je soubor duchovních písní určených pro křesťanskou bohoslužbu a soukromou modlitbu. Kancionály se v Evropě objevují ojedinele již od středověku, velký nárůst jejich počtu přinesla reformace v 16. století, kdy masové rozšíření kancionálů zároveň umožnil knihtisk. Prvními kancionály českého původu jsou převážně latinské písňové oddíly v rukopisných kodexech 15. století, nejstarším souborem českých písní je písňový oddíl v Jistebnickém kancionále (asi 1430). Více na cs.wikipedia.org/wiki/Kancionál.

Z hudebního hlediska jsou kancionály především sbírkami jednohlasých strofických písní, jejichž melodie jsou buď notovány, nebo častěji nahrazovány slovními odkazy na příslušný nápěv (zpívá se „jako...“). Specifickou formou této praxe je užívání tzv. *obecné noty*, tedy libovolné melodie vhodné pro text se čtyřmi verši po osmi slabikách v každé sloce. Kromě písní přinášejí zejména reformační kancionály i zpěvy Gregoriánského chorálu, obvykle v překladu do národního jazyka. Vedle souborů jednohlasých písní jsou běžné též kancionály s obsahem vícehlasých písňových úprav (v prostém homofonním čtyřhlasu, polyfonním zpracování či generálbasové sazbě), zejména pro evropskou reformaci jsou tyto formy kostelní písně od počátku charakteristické. Zvláštním hudebním typem kancionálu je chorálník, obsahující jednoduché vícehlasé úpravy písňových nápěvů k varhannímu doprovodu kostelního zpěvu, který je doplňkem kancionálu určeného pro obec věřících.

Jiří Třanovský (latinsky *Georgius Tranoscius*, slovensky *Juraj Tranovský*, polsky *Jerzy Trzanowski*) (*27. března nebo 9. dubna 1592, Těšín – 29. května 1637, Liptovský Mikuláš) byl český a slovenský spisovatel, básník a evangelický kazatel. Narodil se v Těšíně na "Starém trhu". Velký vliv měl na něj pradědeček Adam, třanovický fojt, výborný zpěvák, který probudil v mladém Jiříkovi lásku k nábožnému zpěvu. Studoval ve Winterbergu. Poté působil jako učitel v Praze na gymnáziu při chrámu sv. Mikuláše na Malé Straně. Pak jako soukromý učitel na treboňském hradě Jana Jiřího ze Švamberka. Od roku 1613 působil jako učitel (rektor evangelické školy) v Holešově. Roku 1615 odešel do Valašského Meziříčí, kde se stal rektorem evangelické školy a o rok později kazatelem. Zde se oženil s Annou Polanyovou. Po Bílé Hoře (1620) byli

evangelíci, především jejich představitelé, pronásledování. Třanovský byl na několik měsíců uvězněn, protože neopustil dle nařízení město. Když byl propuštěn, řádl ve městě mor. Šest měsíců vraždil tento neviditelný nepřítel zubožený lid. V jeho důsledku pohřbil dva tisíce členů svého sboru, mezi nimi i své tři děti. V srpnu vydal císař definitivní nařízení, že evangeličtí duchovní musí do šesti týdnů opustit Moravu a Čechy. Třanovský zůstal tajně ještě rok a pak pod nátlakem odešel z Moravy na Těšínsko do města Bílska. Odtud se odebral na Slovensko, kde působil čtyři roky jako kaplan v Oravském Podzámku a později (1632) v Liptovském Mikuláši. Zde vydal nejvýznamnější dílo - evangelický zpěvník *Cithara sanctorum* a knihu modliteb *Fiala odoramentorum*. Zemřel předčasně a je pohřben v Liptovském Mikuláši. V roce 1946 mu byla na Malostranském náměstí v Praze odhalena pamětní deska.

Cithara sanctorum – kancionál, známý pod názvem *Tranoscius*. Poprvé byl vydán r. 1636. První vydání obsahovalo text a nápěv 412 písní, z nichž přes 150 přeložil nebo složil sám Třanovský. Tento zpěvník byl relativně často vydáván a doplňován, z původních asi 400 písní, bylo koncem 19. století písní asi 1200. Do konce 20. století byl vydán více než 140krát. Byl používán v evangelických církvích v českých zemích i na Slovensku a dodnes jej používají slovenští evangelíci na Dolní zemi (zejména v Maďarsku a Vojvodině). Více na cs.wikipedia.org/wiki/Jiří_Třanovský.

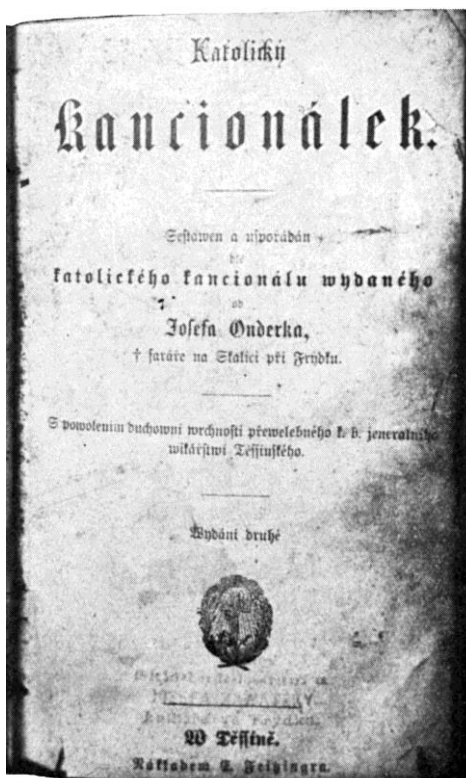
Jiří Sarganek, též *Jerzy Sarganek* či *Georg Sarganeck* (*27. ledna 1702 – 24. května 1743) byl slezský spisovatel, evangelický teolog pietistického směru a pedagog. Narodil se v Dolní Suché na Těšínsku. Studoval na univerzitě v Halle. Od roku 1728 do roku 1730 působil jako učitel na evangelické Ježíšově škole v Těšíně, odkud byl císařem Karlem VI. kvůli svému pietismu vypovězen. Odešel do Německa, kde vyučoval na školách ve městech Neustadt an der Aisch a Halle. Patří k významným osobnostem české nekatolické exilové literatury. Mimo literární činnost vydal *Lipský kancionál* neboli *Cithara sanctorum aneb žalmy a písně duchovní...* – nejobsažnější český zpěvník v dějinách, obsahuje na 1800 písní a žalmář; Lipsko 1737. Více na cs.wikipedia.org/wiki/Jiří_Sarganek.

Pater Josef Onderek, vlastenecký kněz, narozen 11. 3. 1811, Těrlicko, zemřel 8. 2. 1877, Skalice (u Frýdku). Vystudoval gymnázium v Těšíně, poté bohosloví v Olomouci. Byl kaplanem v Karviné (1837–48) a v Loukách u Karviné (1848–49), farářem v Ohrazené u Těšína (1849–62) a ve Skalici u Frýdku (od 1862 do smrti). Ve Skalici sepsal Zpěvník a modlitební knihu (Těšín 1865, K. Procházka) v českém jazyce. Zpěvník vyšel v deseti vydáních, později byl přepracován a přejmenován na Katolický kancionálek; byl velmi rozšířen a v přepracování se používá dodnes. Pořadatel zpěvníku vložil do rukou slezského lidu na Těšínsku drahocenný poklad a dal mu zároveň klíč, jímž otevřel zbožným srdcím bránu kostelního zpěvu v dobách národního útlaku. Více na ceskyhudebnislovnik.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&action...

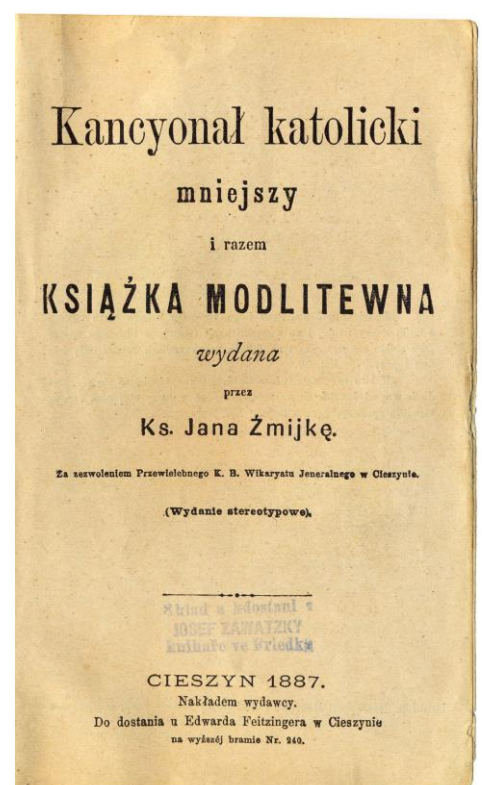
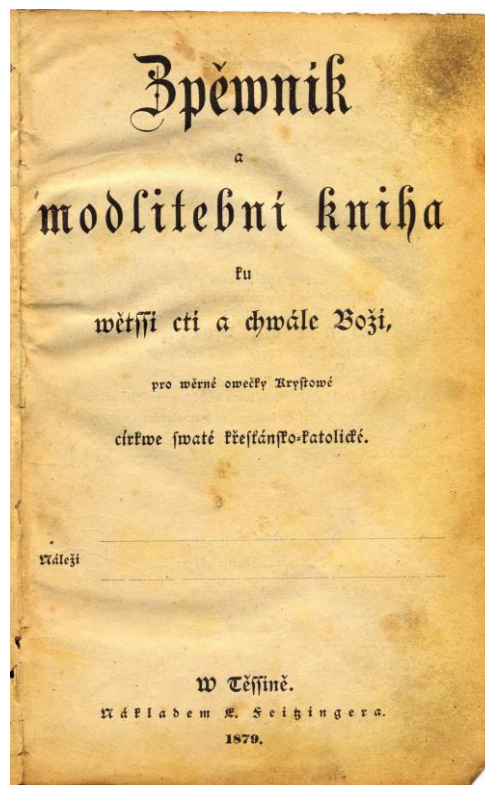
Pastor Jerzy Heczko z Komorní Lhotky. Tzv. protestantský patent z r. 1861 přinesl evangelíkům právo na církevní samosprávu. Toto období ale bylo také obdobím národního probuzení a následných národnostních třenic, které se nevyhnuly ani církvi. Jedním z plodů národnostních snah byl i nový polský kancionál, vydaný poprvé roku 1865, který sestavil pastor Jerzy Heczko a který postupně vytlačil z užívání Třanovského Citharu sanctorum. V roce 1965 vyšlo jeho 22. vydání a používá se dodnes. Více na sceavkl.cz/o-nas/z-historie/.

Jan Zmijka, autor polského kancionálu, nastoupil roku 1876 na faru při katolickém kostele v Německé Lutyni, která byla i pro Polskou Lutyni. Zavedl zde polské bohoslužby a roku 1886 dosáhl i popoštění školy.

Více na www.archives.cz/zao/resources/karvina/hruby/bayer/bayer4cc.htm

Různá provedení vydání Onderkova kancionálu.

Polský kancionál používaný na Těšínsku.

Onderkův „Kancionálek“ se výhradně užíval na Těšínsku v katolických kostelích. Do přelomu 19. a 20. století byl psán tzv. švabachem.
Pokračování příště. Stanislav Durčák

POBOUŘENÍ NAD ZKAŽENOU MLÁDEŽÍ.

Populární hudba, jejíž součástí je i hudba rocková, je fenomén, který v současné moderní komunikační době může bez potíží doléhat ke každému obyvateli naší planety, členy Hudebního klubu Libuše nevyjímaje. Rocková hudba je však nositelem vývojových hodnot, které v dobovém prostoru hledání a vzniku nových hudebních forem narážejí na značný odpor a nepochopení s tendencí stupňování s přibývajícím věkem. Významným rysem a součástí každého nového hudebního směru je vlastnost být nositelem revolvy proti zavedeným, již přijatelným a zkomercionalizovaným, asimilovaným formám populární hudby. Při hledání způsobu, jak tuto problematiku nejlépe vyjádřit, jsem narazil na knihu POPULÁRNÁ HUDBA - PRIEMYSEL - OBCHOD - UMENIE, kterou napsal náš významný hudební teoretik pan Lubomír Dorůžka. V roce 1978 knihu vydalo slovenské nakladatelství Opus Bratislava (československé hudební vydavatelství, n.p.) jako svou 291. publikaci. Kapitola věnující se problematice přijímání a odporu k novým hudebním formám má sama o sobě vypovídající hodnotu v podtitulech: "Provokující charakter nových prvků - Nová pop music ve spojení s módou, tancem a způsobem chování se - Její odsuzování ve dvacátých, třicátých a padesátých letech - Předpoklady objektivního pohledu". Začtème se, s prosbou k autorovi o svolení, do jeho nadčasových myšlenek. Mohlo by se zdát, že nástup nových hudebních prvků, které odporovaly evropské hudební tradici, nových tanců, nové módy a také nových norem společenského chování přijala poválečná (miněno po 1. svět. válce) společnost s otevřeným náručím. Tato představa však byla mylná. Od první chvíle, kdy se na scéně objevily tyto prvky, stále narážely na odpor jako něco neznámé a cizorodé. Často je označovali za něco divošského, barbarského a protispoločenského. Jejich pronikání tvoří souvislý proces, který se rozpadá do velkého množství vln. Relativně čisté (a proto tím více provokující) projevy se stávají nejdříve majetkem úzkého okruhu zasvěcených. Pro širší společnost se jejich hrany otupují, pokud nedosáhnou podobu sice mírně provokující, ale již vcelku přijatelné módy. Z ní se časem a další asimilací s tradičními formami stává nová, všeobecně přijatelná konvence. Jinde, uprostřed jiných okruhů zasvěcených-a zpravidla příslušníků jiné generace-však zároveň nastupuje další vlna s novou směsí už asimilovaných prvků a nových, netradičních a protikonvenčních vlivů. Celý vývoj evropské populární hudby je možno chápat jako postupné pronikání nových, povětšinou mimoevropských postupů a výrazových prostředků do evropského povědomí. Toto pronikání postupuje různými směry a rozdílné složky společnosti k němu zaujímají odlišné postoje. V případě pronikání "džezových" moderních tanců do Evropy, horní společenské vrstvy pokládaly zpočátku nové tance za své privilegium, ale postupně se tyto tance šíří do předměstských lokálů, tedy mimo kluby měšťácko - aristokratických kruhů. Zároveň se tehdejšího nástupu džezových tanců zmocnila i umělecká avantgarda, orientovaná především u nás, ale i v západní Evropě, převážně levicově. Její stylizace džezu zpočátku setrvala v rovině umělecké hudby, přístupné jen ohraničenému okruhu obecně-netrvalo však ani dvě desetiletí a asimilované, funkčně využitě prvky této hudby se mohly stát v písních Jaroslava Ježka majetkem a programem nejširších vrstev. Postupování protikonvenčních, provokativně působících prvků, které v určitém okamžiku na sebe berou charakter módních vln a potom se konvencionalizují, dostává v populární hudbě téměř pravidelný cyklický ráz. Konflikty nových vln s konvencí se nejčastěji projevují jako generační střetnutí, co je lehce pochopitelné. Mládež má převážně sklony revoltovat proti měřítkům a vkusu předešlé generace a stále častěji k tomu používá populární hudbu. Rozhodující pozice v hudebním průmyslu, od kterých je tato hudba závislá, zastávají však příslušníci střední nebo starší generace. Stále bohatší a početnější společenské vazby populární hudby navíc způsobují, že se problémy nových výrazových prostředků projevují v širší podobě i jako otázky všeobecně platných konvencí, zvyků a obyčejů životního stylu. Neil Leonard (hudební publicista) přináší více dokladů o tom, na jaké překážky narážela hudba džezového charakteru, ze které se stávala módní vlna automaticky spojována i s určitým způsobem chování a životním stylem. Některé odsudky v podstatě ještě zůstávají v oblasti hudby. Koncertní klavírista Ashley Petis měl svým způsobem pravdu, když prohlašoval, že "džez není nic více a nic méně jak znetvoření každého estetického principu" - přičemž pochopitelně vycházel z estetických zásad tradiční evropské kultury. Jiní se jenom usilovali popsát, jak džez působí na jejich uši, přivyknuté na tehdejší hudbu. Podle kritika Sigmunda Spaetha to byly "jenom divoké a neartikulované výkřiky zachraptělých nástrojů, při kterých se každý hráč jenom usiluje o překonávání svých kolegů ve fantasmagorické kakofonii." Zároveň hudbu hned spojovali s tancem a chováním, které tanec doprovázelo. Mezi hodnotícími komentáři nechyběly ani pokusy o vědeckou argumentaci. Newyorský lékař dr. E. Elliot Rawlings prohlásil, že "džez vede k opilectví, ... protože vysílá do mozku nepřetržitý vír vjemových podnětů, vyvolávajících myšlenky a představy, které překonávají vůli. Jednotlivec ztrácí rozum, jeho uvažování a činy vedou silněji animální (pozn. zvířecí) vášně". Fenton T.Bott, prezident Národního sdružení učitelů tance, roku 1921 konstatoval, že "tato hudba působí výlučně na smysly. Vyvolává nízké a neurvalé pudy. My všichni učitelé tance víme, že je to tak ... Džez je pravou příčinou divokého způsobu tance." Cincinatský Catholic Telegraph napsal, že "hudba a smyslné objetí, ve kterém partneři tancují, jsou neslušné, a pokud jde o pohyb, je takového druhu, že je nemožné jej popsát v časopise, který má smysl pro slušnost a je určený pro celou rodinu. Stačí dodat, že existují jisté domy, pro které jsou tyto tance vhodné, ale ty domy podle zákona zavřeli." A slečna Alice Barrow, pracovnice několika osvětových a sociálních institucí, v souhrnu svých výzkumů o následcích džezových tanců na americkém středozápadě tvrdí: "Společný účinek charakteru této hudby a davové psychózy přivádí většinu jedinců do stavu nezdravého vzrušení. Chlapci a děvčata opouštějí taneční sál ve dvojicích nebezpečně vzrušení. Každý, kdo se vydá do noci, aby zjistil, co se děje mimo taneční sály, užasne především nad ohromnou neúctou i k těm nejzákladnějším pravidlům civilizace... Při společenském styku musíme počítat s jistými ztrátami, ale moderní tance vedou v tomto smyslu k pravému zabíjání. Statistické data o nemanželských počtech vykazují v naší zemi za poslední roky velký vzestup". Tato odsouzení zachycovala obraz začátku dvacátých let (pozn. 1920+), kdy slovo džez, podle literárního kronikáře "džezového věku" Francisa Scotta Fitzgeralda, "ve svém programu proti důstojnosti znamenalo na prvním místě sex, potom tanec, potom hudbu." To, proti čemu se bouřila Amerika dvacátých let, znělo - zhruba řečeno - asi jako hudba našich Melody Boys R. A. Dvorského. O dvě desetiletí později na přelomu 30. 40. let se už taková hudba pokládala za "melodický a uhlazený ideál". Zato další vlna, vlna swingové hudby, v té době narážela na stejně výrazný odpor. Připomeňme jen některé dobové reakce na začínající vlnu swingu: "Nejsem hudebník, abych o tom mohl mluvit. Ale není to naše hudba."... "Každý, kdo nachází zálibu v džezové (swingové) hudbě, prozrazuje duševní méněcennost, a bývá to zpravidla začátek blížící se duševní choroby, která se určitě dostaví v pozdějších letech!"... "V některých státech je taková hudba zakázána, protože se potvrdilo, že zlobně působí na nervový systém!"... "Mladé děvče s chlapcem se může oddat ladnému rytmu i při polce nebo valčíku, při kterých nemusí dráždit svoji fantazii, což je už nebezpečné pro morálku!"... "Dnešní džez působí brutálně na city, především na ducha mladé ženy!"... "Dnešní úžasný úpadek pohlavní mravnosti zaviňuje prostopášný prvek v džezovém rytmu!" Na druhé straně však nechybí stejně rezolutní projev revoltující generace: "Ten, kdo má ploché nohy anebo čtyřicítka za sebou, nemůže tancovat v rytmu swingu a jako takový nemůže rozumět jazzu". Zastánci hudby, která tehdy u nás působila tak provokativně, byli tehdejší swingaři a potápkaři. Byli to zastánci vlny, která se brzy rozvinula do mimořádné šířky a vytvořila vlastně první všeobecně platnou a všeobecně přijímanou syntézu džezu a domácí tradiční populární hudby. O dalších 20 let (cca 1960) později byla už hudba swingového charakteru - ve značně přizpůsobené, ale také ve značně vyčerpané podobě, pokud jde o její umělecké možnosti-základním jazykem naší populární hudby, přijatelným i pro její dřívější zaryté odpůrce, čtitele dechovky a lidovek. Dokonce Karel Vlach, dirigent vlastního swingového orchestru,

byl vyznamenán titulem "Zasloužilý umělec", když ještě na konci 40.let vzbuzovala jeho hudba značné pohoršení a samotný Karel Vlach byl označován za šířitele "neposlouchatelné indiánštiny". Co se ale nestalo, naprostá většina tehdejších "swingarů" zaujala podrážděný nebo vysloveně nepřátelský postoj k další vlně, kterou proti usedlému a vyčpělému swingu revoltovala následující generace - proti ROCK AND ROLLU. A dobové reakce na rock and roll jsou tak podobné těm, které jsme už četli: "Pomocí rock and rollu se běloch redukuje na nižší úroveň černocha!"... "Je to součást komplotu, jak podkopat morálku naší mládeže!"... "Rock and roll je plný sexu a nemorálnosti". Podobným tónem zní článek z dobové Večerní Prahy, ve kterém autor popisuje své dojmy z tance při rockandrollové hudbě v Polsku: "Je těžké slovy popsat, co lidé vyváděli v rytmu rockandrollové hudby. Různé prohýbání se, válení se, kroucení, tleskání, ječení, proplétání se, vyhazování tanečníků do výšky, to všechno je nevyhnutelným průvodcem nejubožejšího tance, jaký do dnešního dne vymyslel lidský mozek!" Heslo "Nevěřte nikomu nad třicet!", se kterým přišla v 60. letech generace rocku, se definovalo o hodně ostřeji a má širší platnost, ale příbuznost nahlížení je tady očividná. Nastupující stylová vlna je jednoduše majetkem generace, která je jejím nositelem, a starší generace k ní nemohou mít stejný vztah. Nejde zde jenom o odlišnost hudebních prostředků, které jsou pro jednu generaci přirozené a pro druhou cizí, ale i celkový význam, jaký má daná hudba pro život každé generace, a úlohu, jakou hraje v jejím citovém světě. Rozpor mezi hudebním cítěním jednotlivých generací se opakuje vždy znovu a znovu a je nemožné zabránit dalším konfliktním střetnutím ve všeobecném posluchačském povědomí. **Tolik autor.** Ukončil jsem čtení jeho myšlenek, které končí vztahem k době na přelomu 50. a 60. let minulého století, dobou, kdy se formují první kytarové skupiny. Jsou odsuzované starší generací stejným způsobem, jak před nimi byli odsuzováni příznivci jazzu, swingu a rock and rollu. Nebudu opakovat, jenom připomenu nové kalibry dobových kritiků: máničky, vlasatci, kteří ani noty neumí, ve společenských místnostech visely cedulky s nápisem: "Máničkám a psům vstup zakázán!", posílání k holičům ze všech možných škol a učilišť, a dalo by se pokračovat. Uběhlo dalšího půl století mnohdy jen kosmetických, ale i klíčových změn v rockové hudbě. Co se nemění a s úporností se opakuje, je neschopnost nové změny přijímat. Se stejnými protiargumenty peskujeme mladou generaci za to, že hraje příliš hlučně, s ucpanýma ušima tvrdíme, že "TO" není hudba, že hudbou bylo "TO", co jsme hráli a poslouchali kdysi my sami. Samotná hudba v tom však nehraje nijakou roli. Hudba za to nemůže. Může za to neschopnost překročit tíhu stínu vlastní, už staré generace a doprovodná neschopnost vyvarovat se situace, kdy z kdysi kritizovaného se sám stanu zdatným kritikem.

Pasáže použity z knihy Lubomíra Dorůžka, narozeného 18. března 1924 v Praze - český muzikolog, hudební novinář a organizátor, překladatel, významný hudební kritik, publicista a pedagog.

Zpracoval a přeložil Zdeněk RADA

Aktuality

Bezďácká zimní láska

Tomáš Hendrych

Polévka ze sáčku
a víno z krabice
brloh pod mostem,
dřív v Čechách Valdice.
I Julča, která mě
vždy hrála přes zimu,
musela chtět nechtět
za katr do krymu.
Takže mi oporou,
tak jak to vidím teď,
mostního pilíře
zůstala šedá zed'.

Třese mnou zimnice
a dusí mě kašel.
Pryč jsou páte Vánoce,
co jsem ji našel.
Při náznaku koledy
slova jsme pletli
chlastem už zmoženi
možná i fetlí.
Ptala se pohledem
podobným psímu,
budu tvou královnou
i příští zimu?

Ref:

*Vrát' se mi Julie,
prožívám muka
vždy, když tě zašije
zákona ruka.
Příště se vykašli
na hloupé čórky.
Nechci být na mašli,
chci klín tvůj horký.*

I když mráz slabý je
a sníh skoro taje
hrozně se mátožím
bez prášků a čaje.
Jsem horečkou zchvácený,
už nesebírám šrot,
pro Julču vařák mám
a pár teplých bot.
Znám její velikost,
je celá v mém oku,
snad ji loch nezměnil
za dva a půl roku.

Ref:

*Vrát' se mi Julie,
prožívám muka...*

Text zhudebnil Jaromír
Puhr pro kapelu Z budy.

Slavná, dlouhá, skoro nekonečná je dálnice Route 66, táhne se od východu k západu USA a taky (kde se tu vzala?) přes město Orlová. Nová restaurace-bar v americkém stylu, příjemné prostředí, obsluha i kuchyně je i v Orlové. route66orlova.cz/

A snad první koncert v ní, ale v duchu „tutajšího“ ostravského blues, byl v pátek 10. května 2013. Jména Pastrňák, Kostadinov a Pak slibovaly kvalitu. Tu vylepšil hostující a vynikající mladý bubeník Matěj Drabina z Frýdku. Chlapi hráli, hráli si, hráli pro nás, hráli dobře, hráli uvolněně a celé to bylo příjemné, dle očekávání kvalitní. Průřez bluesové tvorby Jirky „Kosti“ Kostadinova hřeje na duši jeho fajnovými, regionálními texty. Taky se mu říká nekorunovaný král ostravského blues a spolu s Pepou Streichlem to jsou známé bluesové osobnosti. V blues-jazovém aranžmá zazněly i skladby od skupiny Buty, Radek se předvedl se svou kytarou v jiném světle než v kapele Buty a dobrý, fakt.

A tak jsme strávili příjemný večer mimo „naši Libuši“. Bylo nás osm (jinak účast celkem slušná, možná to chtělo lepší propagaci), srazili jsme si dva stoly, zaplatili „stováka“ za vstupné (příjemná suma), vypili nějaké pívko a spolu s ostatními hosty odměnili potleskem ve 23:00 konec koncertu (začátek ve 20:00 a v tom dvě pauzy). Tak snad někdy brzy příště, v Orlové tohle chybí.

<http://www.pakostra.wz.cz/> , http://youtu.be/8tek_XQIRXY

J. Puhr

👉 Obrazová příloha 👈

23. března 2013

5. dubna 2013

19. dubna 2013

3. květen 2013

Na 20. jubilejní večeři se zpívalo karaoke, ale i z textů na papíře. Večer byl uvolněný a především se zkušelo. Sešlost naznačila, že s nastupujícím teplým počasím bude menší účast. Uvažuje se o přerušení setkání minimálně na dobu letních prázdnin. Sezónu by ukončil společný koncert kapely Z budy spolu se skupinou The BATS 29. června v restauraci Na Střelnici. Pak je v plánu ještě 5. číslo občasníku.

Tauer elektro® a.s.